

Tilburg University

Bekend op straat en in de raad

van Ostaaijen, Julien

Published in:
Lokale partijen in de praktijk

Publication date:
2021

Document Version
Publisher's PDF, also known as Version of record

[Link to publication in Tilburg University Research Portal](#)

Citation for published version (APA):
van Ostaaijen, J. (2021). Bekend op straat en in de raad: Verkennend onderzoek naar de succesfactoren van nieuwe lokale partijen. In J. van Ostaaijen (Ed.), *Lokale partijen in de praktijk: Een overzicht van kennis over het functioneren van lokale partijen in Nederland* (pp. 60-70)

General rights

Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.

- Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research.
- You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain
- You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal

Take down policy

If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.

7. BEKEND OP STRAAT EN IN DE RAAD. VERKENNEND ONDERZOEK NAAR DE SUCCESFACTOREN VAN NIEUWE LOKALE POLITIEKE PARTIJEN⁷²

JULIEN VAN OSTAAIJEN, MILOU PEETERS EN SANDER JENNISSEN

7.1 INLEIDING

Lokale partijen doen het goed bij de gemeenteraadsverkiezingen. In maart 2018 haalden ze gezamenlijk bijna 30 procent van de stemmen. Ook nieuwe lokale politieke partijen doen het goed. Elke vier jaar worden tientallen tot honderden nieuwe lokale partijen opgericht waarvan een groot deel zetels haalt (Van Ostaaijen, 2019; Euser, 2009; 2015). Dit onderzoek richt zich op de meest, en in minder mate, de minst succesvolle nieuwkomers van 2014. De meest succesvolle zijn lokale partijen die bij hun eerste verkiezing minstens tien procent van de stemmen halen. De minst succesvolle halen geen enkele zetel. Wat maakt dat sommige nieuwe lokale partijen het zo goed doen en hoe verloopt hun ontwikkeling daarna? Met deze verkenning hopen we lessen te trekken voor (nieuwe) politieke partijen, maar ook over de algemene aantrekkingskracht van de lokale politiek: Veel inwoners zijn immers niet betrokken bij het lokaal bestuur en willen dat ook niet (Van Ostaaijen, 2018a; Voermans & Waling, 2018; Boogers, 2010). Leren partijen die het wel lukt om op zijn minst electoraal mensen aan zich te binden ons iets over de aantrekkingskracht van de (lokale) politiek en hoe die te vergroten is? Zijn er overeenkomsten tussen de meest succesvolle lokale nieuwkomers? Richtten zij zich bijvoorbeeld op specifieke onderwerpen, hebben zij innovatieve(re) manieren om de bevolking te betrekken of liggen er andere redenen aan hun (electorale) succes ten grondslag? En zijn deze lessen breder te interpreteren, voor het betrekken van inwoners bij de lokale politiek? Deze vragen leiden tot de volgende centrale vraag: Welke politiek relevante lessen zijn er te trekken uit de

oprichting en ontwikkeling van nieuwe lokale partijen die in 2014 meer dan tien procent van de stemmen haalden en zij die geen zetel haalden?

7.2 METHODEN

In 2014 behaalden 46 lokale partijen die voor het eerst meededen meer dan tien procent van de stemmen bij de gemeenteraadsverkiezingen. We hebben voor deze partijen informatie gezocht aan de hand van een lijst van factoren. Deze zijn gebaseerd op (inter)nationale literatuur over nieuwe (lokale) partijen. Zo ontleen we het merendeel van de factoren uit onderzoek naar het succes van nieuwe partijen in landelijke parlementen, meer specifiek: time for party building, entrepreneurial versus rooted new parties, leadership discontinuity, ideological position of the new party en government responsibility (Bolleyer & Bytze, 2017). Time for party building gaat om de tijd tussen oprichten en doorbraak van de partij, maar in dit onderzoek plaatsen we dat in het bredere kader van partij oprichting en organisatie. Daarbij hoort de vraag of de partij is opgericht door een of enkele entrepreneurs of is ontstaan uit een al bestaande beweging (entrepreneurial versus rooted new parties, zie ook Krouwel & Lucardie, 2008; Holtmann, 2008). We kijken ook naar het (politieke) profiel van de oprichter en concrete activiteiten met betrekking tot oprichting en organisatie, zoals het aantal leden, geld en bestuur (Beyens, Lucardie & Deschouwer, 2016; Bolleyer e.a., 2012, p. 974), alsmede eventuele afsplitsingen. Voor wat betreft de factor leiderschap kijken we of de oprichter in 2018 nog actief is en

of de lijsttrekker bij de verkiezing in 2014 dezelfde is als bij de verkiezing in 2018. Voor de ideologische positie baseren we ons onder meer op onderzoek van Otjes (2019) die alle lokale partijen voor de verkiezingen van 2018 ideologisch heeft gepositioneerd. Vervolgens testen we een aantal in de literatuur impliciet of expliciet opgeworpen hypothesen met betrekking tot (lokale) partijen, namelijk of de partij een single issue partij is (Sikk, 2011; Lucardie, 2000), of de partij de manier van politiek bedrijven wil veranderen (Euser, 2009), of de partij als anti-establishment of protestpartij kan worden gekarakteriseerd (Boogers e.a., 2007) en/of er in de gemeente sprake was van een 'party exit', oftewel of er een partij uit het politieke landschap is verdwenen en er zo ruimte is gemaakt voor een nieuwe partij (Laroze, 2019). Onder 'bestuurlijke verantwoordelijkheid' kijken we of de partij heeft bestuurd, met hoeveel wethouders en al dan niet als grootste partij in de coalitie. En tenslotte nemen we enkele contextuele factoren mee, zoals provincie, het lokale partijlandschap en of er sprake was van een herindel-
ling. Dat leidt tot een analysekader gevisualiseerd door tabel 27.

Tabel 27. Analysekader succesvolste nieuwe lokale partijen

Factor	Inhoud/vragen
Lokale context	Provincie Gemeentegrootte (in aantal inwoners) Lokaal partijlandschap en party exit: zijn er in 2010 of 2014 politieke partijen uit de gemeente verdwenen Herindeling
Partij oprichting	Moment van oprichting Opgericht uit een sociale groep of door een entrepreneur Opgericht door afsplitsing Opgericht door iemand die al in de lokale politiek actief was
Partij opbouw	Budget voor verkiezing 2014 en 2018 Aantal leden 2014 en 2018 Aantal afsplitsingen van fractie en partij
Stabiel leiderschap	Is de oprichter van de partij (en/of partijleider in 2014) nog steeds actief in 2018 Is de lijsttrekker uit 2014 ook de lijsttrekker in 2018
Ideologische positie	Ideologische plaatsbepaling Aanleiding voor oprichting Single issue of brede agenda Protest- of anti-establishmentpartij Wil de partij op een andere manier politiek bedrijven
Bestuurlijke verantwoordelijkheid	Heeft de partij bestuurd, wanneer en met hoeveel wethouders Was de partij de grootste in de coalitie

Na een analyse van alle 46 partijen selecteerden we op basis van twee criteria enkele partijen voor verder onderzoek. Het eerste criterium is of de partijen tussen 2014 en 2018 deel hebben uitgemaakt van het college. Het tweede of ze ten opzichte van 2014 in 2018 bij de verkiezingen een groter of kleiner percentage van de stemmen hebben behaald. Dat leidt tot vier categorieën partijen: bestuurd/gewonnen, bestuurd/verloren, oppositie/gewonnen en oppositie/verloren. Van elke categorie hebben we de drie partijen geselecteerd die in 2018 (in geval van verlies) het hoogste percentage verloren of (in geval van winst) het hoogste percentage wonnen. Uiteindelijk hebben we met veertien oprichters/lijs-trekkers (en een raadslid) van die partijen interviews gehouden en met acht griffiers

telefonische interviews. De resultaten van de succesvolste nieuwkomers hebben we vervolgens vergeleken met de resultaten van de nieuwe lokale partijen die er niet in slaagden in 2014 een zetel te halen. We hebben met elf lijsttrekkers van deze partijen een telefonisch interview gehouden. Dit onderzoek kent tenslotte enkele beperkingen. Allereerst ligt de nadruk in dit onderzoek op de visie van de oprichters/lijsttrekkers van de succesvolste partijen. Hun visie is enigszins getoetst in interviews met de griffiers, maar de nadruk ligt op hun perspectief. Een tweede beperking betreft de niet-succesvolle nieuwkomers. Veel van die partijen bestaan in 2020 niet meer en het vinden van de voormalige lijsttrekkers bleek lastig. Voor deze groep bleek een nadere selectie op basis van vooraf bepaalde maatstaven daarom niet mogelijk.

7.3 RESULTATEN

7.3.1 BEVINDINGEN OVER DE 46 SUCCESVOLSTE NIEUWKOMERS

Als eerste gaan we na wat we van de 46 succesvolste nieuwkomers uit 2014 (en in een enkel geval de niet-succesvolle nieuwkomers) te weten zijn gekomen. Dat leert ons het volgende:

De succesvolste lokale nieuwkomers zijn verspreid over alle provincies;

De 46 succesvolste lokale nieuwkomers komen uit 44 gemeenten, verspreid over alle provincies.⁷³ De provincie Limburg en Noord-Brabant, traditioneel de provincies met de meeste lokale partijen, herbergen de meeste nieuwkomers: Limburg negen en Noord-Brabant acht. Daarna volgen Noord-Holland (zes), Zuid-Holland, Groningen en Gelderland (ieder vijf), Utrecht (drie), Overijssel (twee) en Zeeland, Drenthe, en Friesland (ieder een).

komen vooral voor in kleine gemeenten;

Een meer opvallende spreiding dan geografisch is te vinden in gemeentegrootte. Zo komt driekwart van de succesvolste nieuwkomers uit gemeenten met maximaal 40.000 inwoners. Slechts twee van de succesvolste nieuwkomers komen uit gemeenten met meer dan 60.000 inwoners. Geen van de succesvolste lokale nieuwkomers komt uit een gemeente met meer

dan 80.000 inwoners. Het verschil met de nieuwkomers die geen zetel hebben gehaald, is groot. Zie tabel 28.

Tabel 28. Verdeling van de succesvolste nieuwe lokale partijen en niet-succesvolle nieuwe lokale partijen uit 2014 over verschillende gemeentegrootten, in percentages⁷⁴

Inwoneraantal (x1000)	0-20	20-40	40-60	60-80	80-100	100 +
Aantal succesvolste nieuwkomers (n=46)	43	33	20	4	0	0
Aantal niet-succesvolle nieuwkomers (n=101)	7	11	13	12	4	54

komen uit gemeenten die bekend zijn met lokale partijen en 'party exit';

We hebben gekeken naar 'party exit', oftewel was er een gat in de electorale markt doordat er in 2010 of 2014 partijen van het politieke toneel verdwenen? Dat blijkt in 25 van de 44 gemeenten het geval. In die gemeenten is in 2010 en/of 2014 een partij verdwenen die vier jaar eerder nog wel aan de verkiezing meedeed en een of meer zetels haalde. Het gaat hierbij om 17 partijen die meededen aan de verkiezingen van 2006, maar niet meer aan die van 2010 en 17 partijen die meededen aan de verkiezingen van 2010, maar niet meer aan die van 2014. Het kan dus zijn dat de succesvolle nieuwkomer van dat electorale gat heeft kunnen profiteren en/of zelfs dat (enkele) raadsleden van de opgeheven partij als nieuwe lokale partij verder zijn gegaan. Zo is GroenWit in Vlieland min of meer een voortzetting van de voormalige PvdA-fractie en is de oprichting van de twee succesvolste nieuwkomers in Meerssen expliciet verbonden aan het wegvallen van 'Partij Jo de Jong' die in 2010 in Meerssen 40% van de stemmen haalde.

zijn op de valreep opgericht;

Alle partijen zijn opgericht in de vier jaar voor de verkiezingen van 2014. Veruit het merendeel van de partijen is opgericht in 2013. Het gaat dan om 37 van de 46 partijen.

zijn opgericht door mensen met (lokaal) politieke ervaring;

Voor 42 partijen is de oprichting terug te herleiden tot een of meerdere 'entrepreneurs'. Dat betekent dat het geen sociale groeperingen waren die op enig moment een politieke partij geworden zijn, maar een of enkele individuen die samen zijn gekomen met als doel het oprichten van een partij.⁷⁵ Een van de opvallendste resultaten is vervolgens dat de oprichters zelden onbekend zijn met de (lokale) politiek. Maar liefst 41 van de 46 succesvolste nieuwkomers zijn opgericht door personen die al in de (lokale) politiek actief waren. Dat wil zeggen dat ze voorafgaand aan het oprichten van de lokale partij politieke ervaring hadden als raadslid, fractielid, wethouder, bestuurslid, commissielid, steunfractielid, lijsttrekker en/of fractievoorzitter. In 35 gevallen is dat ook in de periode direct voorafgaand aan de oprichting.

worden grotendeels gekenmerkt door stabiel leiderschap;

In 32 van de 44 in 2018 nog actieve partijen is de oprichter en/of partijleider uit 2014 nog steeds actief (dat is inclusief partijen die dan inmiddels gefuseerd zijn, daarover later meer). Gezien de jonge leeftijd van de partijen is dat wellicht minder opmerkelijk dan het op het eerste gezicht lijkt. Er zijn immers ook tien partijen waar de oprichters niet meer actief zijn. Van drie partijen hebben we niet kunnen achterhalen of de oprichters nog actief zijn. De cijfers over het lijsttrekkerschap zijn vergelijkbaar. In 27 partijen is de lijsttrekker uit 2014 ook in 2018 de lijsttrekker. Van drie partijen is het onbekend.

hebben een brede agenda;

Voor 43 van de succesvolste lokale nieuwkomers kunnen we constateren dat ze een min of meer brede agenda hebben. Slechts drie zijn als single-issue partij te kenmerken. Daarnaast kunnen vier partijen in 2014 als protestpartij worden gekenmerkt. In één van de drie gevallen is de single-issue partij ook een protestpartij. Zeven van de nieuwkomers willen expliciet op een andere manier politiek bedrijven. Het gaat dan om zaken als een 'andere moraal' of een 'cultuuromslag'. Voor wat betreft de mate van populisme hebben we geen data voor 2014, enkel voor 2018. Daaruit blijkt dat de verkiezingsprogramma's van de succesvolste nieuwkomers

in dat jaar een stuk minder populistisch zijn dan de gemiddelde lokale partij in dat jaar, maar – net als alle lokale partijen – wel populistischer dan die van de lokale afdelingen van landelijke partijen.⁷⁶

en kennen een verschillende politiek-bestuurlijke ontwikkeling;

Na hun verkiezingsoverwinning in 2014 loopt de ontwikkeling van de succesvolste lokale nieuwkomers uiteen. In totaal hebben 17 van de 46 nieuwkomers tussen 2014 en 2018 bestuurd, waarvan dertien de gehele periode.⁷⁷ Van de tien nieuwkomers die in 2014 ook de grootste partij in de gemeenteraad werden, hebben er zeven bestuurd. Als we kijken naar de samenhang tussen het besturen van de nieuwkomer en de coalitie in de periode voor 2014 zijn de conclusies niet eenduidig. Na de verkiezingen van 2014 verloor de coalitie in 33 van de 44 gemeenten haar meerderheid.⁷⁸ Toch ging maar in elf daarvan de nieuwkomer meebesturen. Anderzijds was het ook niet per definitie zo dat als een coalitie de meerderheid behield de nieuwkomer niet meedeed. In vijf van de elf gemeenten waar de coalitie van 2010 na 2014 een meerderheid behield, nam de lokale nieuwkomer namelijk (de volledige periode of een deel van de periode) deel aan de coalitie. Ondanks de keuze (of mogelijkheid) om al dan niet te besturen, weten de meeste nieuwkomers hun electoraal succes in 2018 niet vast te houden. Om te beginnen, zijn van de 46 nieuwe partijen uit 2014 er in 2018 nog 38 actief. Dit heeft te maken met gemeentelijke herindelingen, wat maakt dat zes partijen fuseren en twee partijen worden opgeheven. Van de overgebleven 38 partijen ontvangen 24 partijen bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2018 een minder hoog percentage van de stemmen, al verloor niemand meer dan de helft van het percentage in 2014.⁷⁹ Dat geldt zowel voor partijen die bestuurd hebben als partijen die in de oppositie zaten. Het aantal partijen dat na 2018 deelneemt aan het college stijgt wel, van 17 van de 46 (37%) naar 21 van de 38 (55%).

Figuur 16. De politiek-bestuurlijke ontwikkeling van de succesvolste nieuwe lokale partijen uit 2014

NIUWE LOKALE PARTIJ MET MEER DAN 10% VAN DE STEMEN IN 2014: 46 PARTIJEN

Coalitiedeelname 2014-2018: 17 partijen

- ◆ Electoraal succes in 2018: 5 partijen
- ◆ Electoraal verlies in 2018: 9 partijen
- ◆ Gefuseerd of opgeheven in 2018: 3 partijen

Geen coalitiedeelname 2014-2018: 29 partijen

- ◆ Electoraal succes in 2018: 10 partijen
- ◆ Electoraal verlies in 2018: 14 partijen
- ◆ Gefuseerd of opgeheven in 2018: 5 partijen

7.3.2 VERDIEPING OP BASIS VAN DE INTERVIEWS

Over de oprichters

De meeste oprichters van de succesvolste lokale nieuwkomers zijn geen onbekenden in de lokale politiek van hun gemeenten. Integendeel, de meeste hebben er een achtergrond in, bijvoorbeeld omdat ze een of meerdere perioden raadslid, wethouder of in een enkel geval Statenlid zijn geweest voor een landelijke partij. Wat veel oprichters/lijsstrekkers ook gemeen hebben, is een actieve rol in de lokale gemeenschap. Hoewel ze niet allemaal zijn geboren en getogen in de plaats waar ze nu politiek bedrijven, zijn veel van hen door het verenigingsleven, zoals de sport- of wijkvereniging, daar inmiddels wel plaatselijke bekenden. Verder valt op dat het vrijwel allemaal mannen zijn, de meeste vijftig jaar of ouder, een enkeling is jonger.⁸⁰ Ze hebben tijd en meestal ook de financiële mogelijkheden een eigen partij te starten.

De reden voor het oprichten van een nieuwe partij

De kennismaking met de lokale politiek bevalt de latere oprichters van lokale partijen doorgaans matig. Ze storen zich aan de manier waarop door de meeste partijen aan politiek wordt gedaan. Het gaat dan met name om

het functioneren van colleges, gesteund door (soms breder dan noodzakelijke) raadsmeerderheden. Niet zelden vallen in de interviews kwalificaties als 'ingeslapen zootje', 'de gemeenteraad was een gezelligheidsvereniging', 'iedereen was het met elkaar eens' en 'ze konden het wel onderling regelen'. De onvrede over het functioneren van de lokale politiek wordt door verschillende oprichters geïllustreerd met enkele concrete lokale onderwerpen of beleidsvoornemens waar ze het mee oneens zijn, zoals het aansturen op een gemeentelijke herindeling, de herinrichting van een bepaalde kern of het sluiten van bepaalde voorzieningen, zoals de bibliotheek of een zwembad. Standpunten van andere partijen en vooral besluiten hieromtrent zijn dan de directe aanleiding om de al langer sluimerende onvrede om te zetten in het oprichten van een nieuwe partij. Veel van de oprichters sparen in hun kritiek ook hun eigen landelijke partij niet. Enkele oprichters geven aan lang lid te zijn (geweest) van die partij, maar zich niet meer in de landelijke en lokale partijlijn te herkennen. Ze geven aan bepaalde beslissingen van hun moederpartij niet meer uit te kunnen en willen leggen. Bij enkele oprichters is de directe aanleiding voor het oprichten van een lokale partij overigens (ook) persoonlijk. Ze worden - in hun ogen vaak als (in)direct gevolg van hun kritiek - door hun partij op een lage plaats op de kandidatenlijst gezet. Dat maakt het oprichten van een nieuwe partij ook min of meer noodzakelijk om een betekenisvolle rol in de lokale politiek te kunnen blijven spelen.

Hoe de oprichters te werk zijn gegaan

In vrijwel alle partijen is het vervolg op de beslissing om een lokale partij op te richten hetzelfde: De oprichters zoeken in hun eigen netwerk naar mensen die politiek geïnteresseerd zijn of waarvan zij hopen dat ze politiek actief willen worden. Zo benaderen ze mensen uit hun netwerk die niet politiek actief zijn (geweest), maar waarvan ze inschatten dat ze dit mogelijk zouden willen en kunnen. Daarnaast benaderen ze mensen die in het verleden al wel politiek actief zijn geweest of die mogelijk politiek geïnteresseerd zijn, bijvoorbeeld omdat ze zich in een ingezonden brief in het plaatselijke krantje kritisch over de lokale politiek uitlieten of hebben ingesproken in de gemeenteraadsvergadering. Op die manier ontstaat een relatief kleine groep van mensen, meestal niet meer dan vijf tot tien personen, een enkele keer rond de twintig, die elkaar rondom een gezamenlijk doel - soms niet concreter dan 'het moet anders' - weet te vinden.

De overleggen van die gezelschappen zijn informeel en vinden vaak bij iemand aan de woon- of keukentafel plaats. Daar wordt dan bepaald wat de inhoudelijke standpunten en koers van de partij moeten worden.

Inhoudelijke standpunten

In enkele gevallen waarbij de oprichter of (groot deel van de) oprichters uit een voormalige landelijke partij komen, kent de lokale partij doorgaans inhoudelijke standpunten die daar enigszins mee te vergelijken zijn. In veel andere gevallen is de groep oprichters meer divers en is er aanvankelijk enkel gedeelde onvrede over de huidige manier van politiek bedrijven door de zittende partijen of de beslissingen rondom enkele concrete onderwerpen. Toch blijkt die diversiteit over het algemeen niet hinderlijk voor het bepalen van standpunten. De oprichters geven aan dat ze via praten en overleggen meestal wel tot gezamenlijke standpunten voor alle relevante lokale onderwerpen komen. De enkele pijnpunten die dan overblijven, worden zo geformuleerd dat iedereen zich er (op dat moment) in kan vinden. Dat betekent overigens dat de verschillende succesvolste nieuwkomers heel verschillende standpunten kunnen hebben ten opzichte van elkaar (als dat al te vergelijken is door de verschillende omstandigheden in verschillende gemeenten). Sommige partijen geven aan afwijkende standpunten te hebben ten opzichte van vrijwel alle andere partijen die op dat moment in de gemeenteraad zitten. Vaak betreft het dan zaken als de ontwikkeling van een centrum of het standpunt ten opzichte van intergemeentelijke samenwerking.

Partijorganisatie

Veel van de succesvolste nieuwkomers hebben hun partij (formeel) pas in 2013 opgericht. Dat betekent dat ze niet veel tijd hebben gehad voor zaken als het verzamelen van handtekeningen of het schrijven van de statuten. Dat soort verplichtingen wordt over het algemeen pragmatisch aangepakt. Voor het schrijven van de statuten geven de meeste oprichters aan enkele bestaande statuten van lokale partijen te hebben opgezocht en daaruit te hebben overgenomen wat ze aansprak. Van een omvangrijk opgetuigde partijorganisatie is op dat moment doorgaans geen sprake. Wel stellen de meeste partijen zich open voor leden. De scheiding tussen bestuur en fractie wordt in de verschillende lokale partijen verschillend gehanteerd. Er is in de meeste partijen overstap mogelijk van bestuur naar fractie.

Dat vindt niet iedereen wenselijk, maar is volgens de oprichters enigszins noodzakelijk; het is al moeilijk genoeg om goede mensen te vinden die raadslid willen worden, het opleggen van (teveel) hindernissen past daar niet bij. De rol die het bestuur in de partij speelt, wisselt. Bij sommige partijen spelen het bestuur of enkele bestuursleden een belangrijke rol in het sussen van interne conflicten. Bij andere partijen is het bestuur juist de aanleiding van een conflict, bijvoorbeeld een bestuurslid dat zelf wethouder wil worden. Voor wat betreft beslissingen rondom personen, zoals over kandidaat-wethouders en kandidaat-raadsleden, legt het partijbestuur een voordracht voor aan de leden. Dat neemt niet weg dat in de voorfase daarvan de oprichter/lijsttrekker in sommige partijen al dan niet achter de schermen een belangrijke rol speelt.⁸¹ Een laatste aspect is het trainen en opleiden van (kandidaat-)raadsleden. Verschillende partijen geven aan daar geen middelen voor te hebben en verwijzen soms naar de lokale afdelingen van landelijke partijen die dat voordeel wel hebben. Enkele nieuwkomers geven aan zelf trainingen te organiseren en te verzorgen. Dat beschouwen ze als tijdsintensief, maar belangrijk.⁸² Het zorgt naar eigen zeggen voor meer professionaliteit, leden die bij de partij passen en daardoor minder 'gedoe' binnen de partij.

De winst bij de gemeenteraadsverkiezing van 2014

De meeste oprichters/lijsttrekkers geven aan dat ze de verkiezingen wonnen door een combinatie van de door kiezers gewenste nieuwe 'frisse wind' in de (lokale) politiek, al dan niet vertaald in de concrete standpunten van de partij, en het hebben van enkele stevige stemmentrekkers op de lijst (waaronder vaak zichzelf). Het omzetten van onvrede in nieuw perspectief ('hoe moet het dan wel') in combinatie met mensen op de lijst die bekend zijn en zich hiervoor inzetten, lijkt een gemeenschappelijk kenmerk van de succesvolste nieuwkomers. Vaak is de oprichter in een van de kernen bekend en dan zoeken de oprichters ook bekende personen uit de andere kernen, alsmede enkele vrouwen die op verkiesbare plaatsen kunnen en willen staan. Alle partijen geven aan stevig campagne te hebben gevoerd. Ze kunnen daarbij steunen op de inzet van de enthousiaste kleine groep mensen die zich aan de nieuwe partij verbindt. Een zichtbare campagne is belangrijk. De partijen zijn immers nieuw en moeten bekendheid krijgen. Bovendien kunnen ze niet van de naamsbekendheid en steun van een landelijke partij profiteren, wat de noodzaak tot profileren vergroot.

Positieve media aandacht, een goede relatie met de media en daarin actief investeren helpen daarbij. Verder hebben de meeste nieuwkomers een campagnebudget van om en nabij de 5.000 Euro. Omdat nieuwe partijen nog geen inkomsten hebben door met name de afdracht van zittende raadsleden en wethouders, worden deze bedragen vaak bijeengebracht door de oprichter/lijsttrekker of enkele sympathisanten.

Het functioneren in de lokale politiek

Doordat de door ons geïnterviewde oprichters/lijsttrekkers allemaal met meer dan tien procent van de stemmen de raad binnenkomen, schudden ze de bestaande politieke verhoudingen in meer of mindere mate op. De manier waarop daar vanuit de bestaande politieke partijen op gereageerd wordt, wisselt. Hun opstelling rondom de coalitieonderhandelingen is daarvoor een graadmeter. In de meeste gevallen wordt de nieuwe partij – als ze in 2014 de grootste worden – het initiatief gegund. Maar lang niet alle lokale nieuwkomers gaan besturen. Daarvoor kunnen de verhoudingen met de andere partijen een reden zijn. Allereerst is de oprichter van de nieuwe partij vaak een oude bekende uit de lokale politiek. En het kan zijn dat er persoonlijk leed speelt en men de nieuwelingen (met name de lijsttrekker) het besturen of het wethouderschap niet gunt (zie ook Euser, 2009). Daarnaast hebben sommige oprichters/lijsttrekkers zich verbaal stevig uitgelaten over de gevestigde orde of specifieke partijen en personen daarbinnen – veel oprichters worden als verbaal vaardig gezien en hebben bij collega-raadsleden al (snel) een reputatie als vervelende, maar eveneens handige debater. Dit alles kan eraan bijdragen dat ze niet het initiatief mogen of kunnen nemen, buiten de coalitie of in sommige gevallen zelfs buiten besprekingen worden gehouden.⁸³ De nieuwkomers die gaan besturen, hebben enerzijds als voordeel dat ze hun verkiezingsbeloften kunnen waarmaken. Anderzijds krijgen ze vrij direct te maken met het sluiten van compromissen. Terwijl ze in het college werken aan het uitvoeren van bepaalde beloften, werken ze tegelijkertijd mee aan beleid dat daar tegenin gaat. De bestuurders gaan daar pragmatisch mee om. Ze geven aan dat ze dat doen om andere zaken wel te kunnen realiseren of zien in dat het (inmiddels) toch goed beleid is. De meeste nieuwkomers die hebben bestuurd, alsmede die in oppositie, leiden electoraal verlies in 2018. Bij de uitzonderingen daarop lijken de volgende factoren in wisselende samenstelling aanwezig: eenheid in de partij of althans geen voor de

samenleving zichtbaar ‘gedoe’, zichtbaar en aantrekkelijk voor inwoners, duidelijk iets bereikt hebben en dat ook in de samenleving kunnen overbrengen. Voor de 29 nieuwkomers die na 2014 in de oppositie belanden, zouden met name die eerste twee ook haalbaar moeten zijn. Zeker het feit dat ze geen compromissen hoeven te sluiten, maakt dat ze als partij en fractie een eenheid (kunnen) blijven. Bovendien kunnen ze ook beweren dat hun oorspronkelijke kritiek op de min of meer gesloten gevestigde orde klopt: ze zijn buiten de macht gehouden.

Het functioneren in de lokale samenleving

De succesvolste nieuwkomers hebben geen toverformule voor burgerbetrokkenheid. De meeste van de nieuwkomers geven aan dat het lastig is nieuwe mensen te betrekken bij de lokale politiek en zeker om ze actief te laten worden. De meeste partijen zien ook een lichte daling in het ledenaantal door de jaren heen. Dat neemt niet weg dat veel nieuwkomers wel stevig investeren in contacten met de lokale samenleving. Veel van de nieuwkomers willen ook na de verkiezingen van 2014 zichtbaar zijn en laten zich zien in de samenleving. De nieuwkomers beseffen dat ze zich in moeten vechten en proberen veel te communiceren en te laten zien wat ze doen. Sommige partijen gaan standaard in die vier jaar de verschillende wijken of dorpen langs en bellen dan bij de huizen aan. Zij vinden die inbreng belangrijk. Veel griffiers zien die intensieve contacten ook en zien daarin een verschil met de gevestigde partijen. Bovendien zien ze ook dat de (oprichters van de) nieuwe partijen meer dan de al bestaande partijen de rol van ombudsfunctie op zich nemen.

7.3.3 VERGELIJKING MET DE NIET-SUCCESVOLLE PARTIJEN

Als we de resultaten van de succesvolste nieuwkomers vergelijken met de niet-succesvolle nieuwkomers vallen enkele overeenkomsten en verschillen op. Allereerst worden ook de niet-succesvolle partijen doorgaans geleid door mensen met ervaring in de (lokale) politiek. Voor wat betreft hun maatschappelijke bekendheid beschikken we over minder informatie. Die lijkt wat kleiner, maar hier speelt gemeentegrootte waarschijnlijk een rol: het is in de doorgaans grotere gemeenten van de niet-succesvolle partijen lastiger bij een groot deel van de lokale samenleving bekend te zijn en daarmee het benodigde aantal stemmen voor een raadszetel te behalen. De reden waarom de partijen worden opgericht, lijkt in eerste instantie niet veel af te wijken van die van de succesvolste: onvrede speelt een belangrijke rol, maar met enige voorzichtigheid lijkt de reden van de oprichting wat dichter bij de persoon of interesse van de oprichter te liggen, zoals wrok over het vertrek bij een andere partij of de voortzetting van een specifieke belangenvereniging. De oprichters gaan vervolgens op dezelfde manier te werk als de succesvolste partijen: ze zoeken in hun netwerk naar mensen die mee kunnen doen. Vrijwel allemaal geven ze aan een verkiezingsprogramma te hebben, maar vergeleken met de succesvolle nieuwkomers lijken de thema's wat algemener van aard. Enkele voorbeelden uit de interviews: 'meer zeggenschap voor de burger', 'mensen in armoede en eenzaamheid extra helpen hieruit te komen', 'groene energie en woningbouw voor de jeugd' en 'in overleg proberen te zoeken naar een oplossing voor welke situatie dan ook'. De reden waarom deze nieuwkomers naar eigen zeggen geen zetels hebben gehaald, is divers. Er valt geen algemene lijn uit te destilleren. Een greep uit de gehoorde redenen: de grote concurrentie van andere partijen, een tekort aan middelen, een te laag opkomstpercentage, te weinig of negatieve media aandacht en te weinig kwaliteit bij de medeoprichters. Ook bewandelen de niet-succesvolle lijsttrekkers na de verkiezingen verschillende wegen. Een deel stapt gedesillusioneerd uit de politiek en een ander deel sluit zich – met wisselend succes – aan bij een andere partij. In veruit de meeste gevallen is de partij waarmee in 2014 geen zetel werd behaald in 2020 niet meer actief.

7.4 CONCLUSIES

7.4.1 VIJF PERSPECTIEVEN OP DE SUCCESVOLSTE NIEUWE LOKALE PARTIJEN

Lokale nieuwkomers als politiek burgerinitiatief

De oprichting van de succesvolste lokale partijen vertoont overeenkomsten met wat doorgaans onder een lokaal burgerinitiatief wordt verstaan: een of meer inwoners ondernemen actie om iets in hun leefomgeving te veranderen. De succesvolste nieuwkomers komen doorgaans niet uit brede sociale bewegingen die op enig moment 'politiek' worden, maar zijn kleinschaliger: initiatieven van een of meer inwoners die ontevreden zijn over hoe de lokale politiek functioneert. Binnen die onvrede is er vaak een directe aanleiding, zoals een (voorgenomen) gemeentelijke herindeling, de herinrichting van een bepaalde kern of het sluiten van een zwembad. Via hun eigen netwerk zoeken de initiatiefnemers vervolgens naar mensen die daar min of meer hetzelfde over denken. De aanleiding verbreedt zich vervolgens tot een omvangrijkere agenda met beleidsvoornemens voor de meeste gemeentelijke taken. Het politieke karakter van dit type burgerinitiatief blijkt verder uit het voornemen de verandering al vanaf de start via deelname aan de lokale politiek te bereiken en het feit dat de initiatiefnemers in veruit de meeste gevallen al politiek actief zijn.

Lokale nieuwkomers als vrucht van landelijke partijen

Het valt op dat maar liefst 41 van de 46 succesvolste nieuwkomers zijn opgericht door personen die al in de (lokale) politiek actief waren, vrijwel allemaal voor een lokale afdeling van een landelijke partij. In de jaren voorafgaand aan de oprichting van de nieuwe partij hebben ze gaandeweg steeds meer (mentale) afstand van hun landelijke partij genomen. Ze geven aan dat de oprichting van de lokale partij deels voortkomt uit het in hun ogen disfunctioneren van die landelijke partij(en) die op een te afstandelijke manier politiek bedrijven en besluiten nemen waar een deel van de samenleving zich niet in herkent. Dat – een enkele keer in combinatie met een plaats laag op de lijst voor de nieuwe verkiezing – is dan aanleiding een eigen partij te beginnen.

Lokale nieuwkomers als gezonde tegenmacht

Onvrede met de lokale politiek of onvrede over het functioneren van bepaalde partijen is bij de succesvolste lokale nieuwkomers de belangrijkste reden voor oprichting. Soms keren de nieuwkomers zich tegen besluiten die door (vrijwel) alle bestaande partijen worden ondersteund en de nieuwkomers zijn daarmee een alternatief voor kiezers die daarover ontevreden zijn. Als de nieuwe partij vervolgens met een groot stemmenpercentage in de gemeenteraad komt, is dat een duidelijk en stevig signaal voor de gevestigde orde. Op die manier fungeren nieuwe politieke partijen als een gezonde vorm van tegenmacht. Als bestaande partijen in de perceptie van de kiezer (de belangen van) een groot deel van de samenleving uit het oog verliezen, is deelname van nieuwkomers een manier om dat aan te geven en tot op zekere hoogte te herstellen, zeker in een stelsel met lage kiesdrempels als het Nederlandse. De winst van de nieuwkomer betekent overigens niet dat alles gelijk verandert. Ook dat hoort bij ons systeem en cultuur; als ze gaan besturen, merken nieuwkomers dat hooguit slechts een deel van de standpunten te verwezenlijken is en vrij snel sluiten ze zelf ook compromissen.

Lokale nieuwkomers als groot fenomeen in kleine gemeenten

Het is in Nederland in kleinere gemeenten relatief makkelijk een (raads-) zetel te bemachtigen, omdat daar in absolute zin minder stemmen voor nodig zijn dan in grotere gemeenten. En dat werkt door in de resultaten van dit onderzoek. Driekwart van de 46 succesvolste nieuwkomers uit 2014 breekt door in een gemeente met maximaal 40.000 inwoners. De meeste niet-succesvolle nieuwkomers zijn dat vooral in gemeenten met meer dan 100.000 inwoners. In kleine gemeenten is het doorgaans ook gemakkelijker om lokaal bekend te zijn (of worden). Ook daar profiteren de succesvolste nieuwkomers van. Het zwaartepunt van de behaalde stemmen ligt vaak in de kern waar de oprichter/lijsttrekker vandaan komt, maar er zijn ook stemmen te halen door bekende personen uit andere kernen op de lijst te zetten.

Lokale nieuwkomers als gewone politieke partijen

De laatste jaren is er veel aandacht voor verschillen tussen lokale partijen en lokale afdelingen van landelijke partijen (Van Ostaaijen, 2019). Uit dit onderzoek blijken echter ook overeenkomsten tussen de twee. Allereerst wijken lokale partijen qua organisatievorm weinig af van lokale afdelingen. Zo werken ze in verenigingsvorm met een – in theorie – op afstand staand bestuur en betalende leden en inhoudelijk omvatten ze standpunten met betrekking tot de meeste lokale beleidsterreinen. En net als de meeste andere partijen zijn ze niet onbekend met dalende ledenaantallen en de moeite die het kost om inwoners bij partij en politiek te betrekken. En ook een kenmerkende eigenschap van de succesvolste partijen, het afzetten tegen de bestaande lokale politiek, wordt in sommige gevallen na verloop van tijd een minder onderscheidend kenmerk. Soms is dat door gewinning, soms bewuster om te laten zien dat ze een acceptabele coalitiepartner zijn.

7.4.2 DRIE ONTWIKKELINGEN WAAR ALLE NIEUWE PARTIJEN OVER NA ZOUDEN MOETEN DENKEN

Van onvrede naar alternatief bieden

Hoewel onvrede over de lokale politiek een gedeelde eigenschap is van de succesvolste nieuwkomers is dat nog geen garantie voor succes. Ook veel niet-succesvolle lokale partijen kennen immers onvrede als reden voor hun oprichting. Het lijkt erop dat de succesvolste nieuwkomers erin slagen om de onvrede te richten op onderwerpen die een groot deel van de samenleving aanspreken en waar de gevestigde politieke partijen tot dat moment een ontoereikend antwoord op hadden (of min of meer eensgezind anders over dachten). De nieuwkomers hebben een alternatief en dragen dat enthousiast uit, met mensen die gekend zijn in de samenleving. Dat kunnen oud-politici zijn, maar in ieder geval mensen die (ook) via het verenigingsleven of andere werkzaamheden bekendheid genieten, bijvoorbeeld lokale ondernemers. Via hun professionele of maatschappelijke netwerken weten zij vervolgens weer veel andere mensen te bereiken. Het omzetten van onvrede in nieuw perspectief ('hoe moet het dan wel') in combinatie met mensen op de lijst die bekend zijn en zich hiervoor inzetten, lijkt een gemeenschappelijk kenmerk van de succesvolste nieuwkomers. Het is verstandig voor (aankomende) nieuwe partijen dat bij het oprichten van hun partij te beseffen.

Van afkeer naar aanpassing

Veel van de succesvolste nieuwkomers komen in de raad na een campagne waarin ze zich in meer of mindere mate tegen de al zittende partijen hebben afgezet. In combinatie met de grote winst van de nieuwkomer (ten koste van de gevestigde partijen) kan dat de aanvankelijke verhoudingen stroef maken. Dat kan al in de coalitieonderhandelingen te zien zijn. Sommige nieuwkomers krijgen daarin een eerlijke kans, maar soms worden ze door zittende partijen afgetroefd of buitenspel gezet. Zij winnen dan wel de verkiezingen, maar verliezen de onderhandelingen. En ook na de verkiezing is het de kunst om hun oorspronkelijke aantrekkingskracht, voor een deel gestoeld op de belofte het anders te doen, in de samenleving te behouden en tegelijkertijd in zekere mate onderdeel van de lokale politiek te worden. Als de nieuwkomer zich constructief opstelt, is de kans om over vier jaar alsnog (of weer) te besturen groter. Voor nieuwe partijen is het goed dit te beseffen en al in een vroeg stadium te bedenken hoe de balans tussen 'afkeer en aanpassing' te hanteren en in de praktijk te brengen, zowel in als na de verkiezingscampagne.

Van pragmatisme naar professionaliteit

De nieuwe partijen beginnen wat zoekend, amateuristisch. De oprichters leggen eigen geld in, zoeken naar sympathisanten uit hun eigen netwerk en aan de keukentafel wordt vaak iets wat tot een programma moet leiden, uitgedacht. En in die eerste jaren lijkt dat voldoende. Er ontstaat, misschien wel versterkt door dat amateurisme, een band tussen deze groep 'pioniers' die het gezamenlijk opnemen tegen de gevestigde orde. De oprichter is in veel partijen de onomstreden leider en kan conflicten in de kiem smoren. Dit lijkt in tegenspraak met internationale literatuur over het succes van nieuwe partijen waarin het belang van een stevige partijorganisatie en partij institutionalisering wordt benadrukt. Er moet juist worden voorkomen dat een of enkele leden dominant zijn, zodat de partij meer is dan een om een persoon draaiende beweging. We menen dat beide elkaar niet per se tegenspreken. De partijen in ons onderzoek zijn relatief nieuw, wat van invloed kan zijn op de eenheid die we in ons onderzoek bij verschillende partijen hebben gezien: de tijd voor conflicten is dan simpelweg te beperkt geweest. Die gedachte wordt versterkt doordat in enkele partijen na hun tweede verkiezingsdeelname (2018) barsten ontstaan, bijvoorbeeld als prominente partijleden wegvallen of oprichters

worden uitgedaagd door nieuwe mensen met ambitie. In die gevallen lijkt de internationale literatuur behulpzaam met de aanbeveling dat een stevige partijorganisatie het uiteenvallen van de partij kan voorkomen. De nieuwkomers zouden daarom tijdig moeten nadenken over hoe ze hun partij ook op lange termijn stabiel en professioneel kunnen houden en daartoe te investeren in een solide zelfstandig van de oprichter functionerende partijorganisatie, inclusief training en coaching voor (kandidaat-raads)leden.

7.4.3 LESSEN VOOR DE LOKALE POLITIEK EN BESTAANDE PARTIJEN

Incorporeer de onvrede

Veel van de oprichters geven aan dat ze ontevreden waren over de manier waarop in hun gemeente aan politiek werd gedaan. Zij weten bovendien dat die onvrede in de samenleving wordt gedeeld. In zekere zin is de succesvolle entree van de nieuwe partij vanuit hun perspectief gezien dan de les die ze daarvoor moeten leren. Sommige oprichters hebben aangegeven dat ze niet de lokale politiek in zouden zijn gegaan als de gevestigde orde responsiever zou zijn geweest voor de onvrede en op basis daarvan ook ander beleid zou hebben gemaakt of anders zou hebben bestuurd. Omdat de oprichters ook (deels) uit persoonlijke motieven de partij hebben opgericht, is het zeker niet zo dat met een andere aanpak van de gevestigde partijen alle nieuwkomers niet meer zouden meedoen. Maar het lijkt zeker zo dat enkele successen van de nieuwkomers te voorkomen waren geweest als de bestaande partijen meer gevoel voor die onvrede zouden hebben gehad en op basis daarvan ook hadden gehandeld, waaronder het bieden van alternatieven voor door delen van de samenleving ongewenste maar binnen de gemeenteraad breed gedeelde politieke standpunten.

Maak de politiek aantrekkelijk(er) voor niet-geïnteresseerden

Minder een les, maar zeker een uitdaging is de lokale politiek aantrekkelijker te maken voor mensen die daar het verst van afstaan. De meeste oprichters van de succesvolste nieuwkomers zijn wat oudere mannen met een achtergrond in de (lokale) politiek. Hun (sociaal-demografisch) profiel verschilt daarmee niet veel van dat van de gemiddelde burgemeester, wethouder, raadslid en inwoners die meedoen met participatietrajecten (Van Ostaaijen, 2018a). De nieuwkomers slagen erin enkele mensen te bereiken

die voorheen geen rol hadden in de lokale politiek en daarin ook niet geïnteresseerd waren. Dat is winst. Maar veel van die nieuwe mensen lijken (sociaal-demografisch) op degenen die al politiek actief waren. En hoewel goede representatie geen sociaal-demografische verwantschap vereist, zouden verschillende aanwezige groepen of 'netwerken' in een lokale samenleving in de gemeenteraad vertegenwoordigd moeten zijn (Van Ostaaijen, 2016). Dat betekent deels een grotere deelname van jongeren, vrouwen en mensen met een migratieachtergrond.⁸⁴ Dat is een grote uitdaging voor de kleine groep politiek actieven in elke gemeente, zeker aangezien bekend is dat benadering door een 'gelijke' (peer) het beste werkt om mensen actief te krijgen.

7.4.4 TUSSEN RAAD EN STRAAT

We zijn dit onderzoek begonnen met wat we hebben genoemd de 'succesvolste lokale nieuwkomers'. In 2014 zijn 46 nieuwkomers met minstens tien procent in de gemeenteraad gekomen. Een belangrijk gemeenschappelijk kenmerk is dat zij onvrede over de lokale politiek op een aansprekende manier verwoorden en kiezers perspectief bieden ('hoe moet het dan wel'). Ze doen dat met mensen op de lijst die in de kernen bekend zijn en zich actief inzetten. Bij de partijen die hun resultaat uit 2014 in 2018 zelfs nog overtreffen, zijn de volgende factoren in wisselende samenstelling aanwezig: eenheid in de partij of althans geen voor de samenleving zichtbaar 'gedoe', zichtbaar en aantrekkelijk zijn voor inwoners, duidelijk iets bereikt hebben en dat ook in de samenleving kunnen overbrengen. De meeste oprichters van de succesvolste nieuwkomers weten hoe de lokale politiek werkt omdat ze er jaren actief in waren, of ze leren snel het spel goed te spelen en genieten daardoor enige bekendheid of zelfs beruchtheid bij collega-raadsleden. Deze oprichters/partijleiders zijn te beschouwen als intermediairs tussen 'straat' en 'raad', tussen leefwereld en systeemwereld. Ze brengen onvoldoende vertegenwoordigde opvattingen van de straat in de raad en zijn daarmee een aanvulling op het bestaande lokale partijstelsel.

